

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **P. Š.**, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem v Prostějově, Sádky 1605/2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. listopadu 2013, čj. 27105/13/5000-14104-706807, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikované rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do platebního výměru na daňové penále a dané rozhodnutí potvrdil.

Žalobce uvedl, že mezi ním a žalovaným je sporná toliko otázka týkající se posouzení prekluze práva pro vybrání daně a to konkrétně otázka, zda rozhodnutí o posečkání daně vydané Finančním úřadem v Novém Bydžově je zákonné a zda jeho vydání vedlo k přerušení prekluzivní lhůty pro placení daně. Zdůraznil, že v ostatním se plně ztotožňuje s žalovaným rozhodnutím.

Žalobce poukázal na skutečnost, že u daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 uplynula lhůta pro placení daně, a proto z důvodu zániku daňové povinnosti nelze k této zaniklé povinnosti zřídit zástavní právo. Upozornil na ust. § 160 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) za použití ust. § 264 odst. 5 dané právní úpravy, z nichž dovedl, že nedoplatek na dani nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let. Uvedl dále, že počátek běhu této lhůty se řídí zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“). Za počátek běhu lhůty označil datum 31. 3. 2005, tedy datum pro podání daňového přiznání. K prekluzi tak dle žalobce došlo již v roce 2011. Žalobce zdůraznil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně dovedl, že došlo k přerušení prekluzivní doby a přetržená lhůta pak započala běžet znovu. Toto své stanovisko opřel o skutečnost, že správce daně učinil úkon ve smyslu ust. § 70 odst. 2 zákona o správě daní tím, že vydal rozhodnutí o posečkání daně. S těmito závěry žalobce nesouhlasil a uvedl, že během prekluzivní lhůty nedošlo dle jeho názoru k žádnému úkonu, který by dle ust. § 70 odst. 2 zákona o správě daní vyhovoval tomuto ustanovení a způsobil přerušení prekluzivní lhůty. Upozornil rovněž, že pro vydání rozhodnutí o posečkání daně nebyly splněny podmínky řízení. Žalobce totiž nežádal správce daně o posečkání daně, ale toliko o odklad vykonatelnosti ve smyslu ust. § 73 odst. 9 zákona o správě daní. Žádost učinil ve svém odvolání proti platebním výměrům Finančního úřadu v Novém Bydžově ze dne 29. 4. 2009. Fakticky tak žalobce v závěru svého odvolání ze dne 11. 5. 2009 dával správci daně podnět k odložení vykonatelnosti napadených platebních výměrů. Zdůraznil, že z jeho odvolání nebylo v žádném případě možné dovodit, že by snad žádal o posečkání daně. Žalobce měl za to, že nezbytnou podmínkou posečkání daně je žádost daňového subjektu, která je přesně specifikována. Odkázal přitom na odbornou literaturu, jež obsahuje výklad ust. § 60 odst. 1 zákona o správě daní, dle níž k posečkání daně může dojít pouze na žádost daňového dlužníka, takže k vydání rozhodnutí o posečkání daně nemůže správce daně přistoupit z vlastní vůle. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce správce daně o posečkání daně nežádal, nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o posečkání daně. Upozornil dále, že zákon o správě daní neumožňoval podat odvolání proti rozhodnutí o posečkání daně, žalobce se tak nemohl s úspěchem domáhat zrušení takového rozhodnutí. Proto považuje dané rozhodnutí za nulitní (nicotný) správní akt, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho vydání. Uvedl rovněž, že pokud si správce daně nebyl jist, co žalobce žádá, měl jej přinejmenším postupem dle § 21 odst. 8 zákona o správě daní vyzvat k odstranění vad podání. K otázce nicotnosti správního aktu pak žalobce odkázal na nálezný Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1463/09, dle něhož je „nicotným správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, které mají za následek, že ve skutečnosti správní akt vůbec nevznikl, v důsledku čehož z něho pro adresáty nevyplývají žádné povinnosti. Tyto vady jsou natolik závažné, že působí faktickou neexistenci samotného správního aktu“.

K otázce samotné prekluzivní lhůty dané ust. § 70 zákona o správě daní a potažmo ust. § 160 daňového řádu žalobce uvedl, že dle jeho názoru nebyla žádným úkonem přerušena. Došlo tak k prekluzi práva vybrat daň, a proto nelze žádným způsobem k takto zaniklé daňové povinnosti žalobce vyměřit penále.

Žalobce konstatoval, že dle ust. § 264 odst. 5 věta první daňového řádu platí, že běh a délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro placení daně. Okamžik počátku běhu této lhůty k určení podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Dále

žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 Afs 112/2007-72, dle níž „sdělení předpisu penále daňovému dlužníkovi není omezeno samostatnou lhůtou, nýbrž je vázán na běh šestileté promlčecí lhůty pro vydání daně. Jestliže je běh lhůty pro vybrání daně zákonem stanoveným způsobem přerušen, počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto penále zpraven..... Je tedy zřejmé, že lhůta předpisu penále je ve vztahu k promlčecí lhůtě k vymáhání daňových nedoplatků lhůtou sekundární a při posuzování lhůty pro sdělení předpisu penále musí být předně zkoumán běh promlčecí lhůty pro vybrání daně.....“. Žalobce tak s ohledem na uvedenou judikaturu považoval za zřejmé, že právo správce daně na penále z daňové povinnosti žalobce za zdaňovací období roku 2004 prekludovalo ve smyslu ust. § 160 odst. 1 daňového řádu, neboť nedošlo k žádnému relevantnímu úkonu pro přerušení lhůty pro placení daně a tím i předpisu penále.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správce daně dodatečně vyměřil žalobci daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 v celkové částce 5.522.848 Kč. Vzhledem k tomu, že takto vyměřená daň nebyla žalobcem uhrazena řádně a včas, správce daně oprávněně vydal dne 2. 4. 2013 platební výměr na daňové penále, který byl žalobci doručen dne 3. 4. 2013. Výpočet daňového penále vychází z nedoplatku daně z příjmu, která byla žalobci dodatečně vyměřena na základě provedené daňové kontroly. Penále bylo vypočteno ve výši 6.010.007 Kč. Žalovaný zdůraznil, že je zřejmé, že penále bylo vypočteno od původního data splatnosti, tedy od 31. 3. 2005 do dne vystavení platebního výměru tedy k datu 2. 4. 2013, a to nejdéle za 500 dnů prodlení při použití sazby 0,2 % nedoplatku dodatečně vyměřené daně za každý den prodlení, přičemž za každý další den prodlení bylo uplatněno penále ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné v první den kalendářního čtvrtletí. Správce daně při výpočtu penále zohlednil všechny postupné úhrady daňového nedoplatku, což přehledně zachytil ve vydaném platebním výměru na penále. Postup správce daně tak byl dle žalovaného v souladu s ust. § 63 zákona o správě daní.

K odvolací námitce, dle níž došlo k uplynutí lhůty pro placení daně, žalovaný odkázal na ust. § 70 odst. 1 zákona o správě daní. Uvedl, že promlčecí lhůta pro vybrání nedoplatku daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 začala v posuzovaném případě běžet od 1. 1. 2006, neboť splatnost daně byla k datu 31. 3. 2005. Dále k věci žalovaný konstatoval, že na základě žádosti žalobce ze dne 12. 5. 2009 vydal správce daně dne 24. 6. 2009 rozhodnutí dle ust. § 60 odst. 1 zákona o správě daní o posečkání daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 ve výši 5.522.848 Kč, které bylo žalobci doručeno dne 8. 7. 2009 a jeho tehdejšímu zástupci dne 1. 7. 2009. Předmětné rozhodnutí považoval žalovaný ve smyslu ust. § 70 odst. 2 zákona o správě daní za úkon, který promlčecí lhůtu pro vydání nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 přerušil, a tato lhůta začala běžet znovu od 1. 1. 2010. Na uvedené skutečnosti nic nemohl změnit ani fakt, že žalobce následně nedodržel podmínky uvedené v tomto rozhodnutí.

Dále žalovaný uvedl, že dnem 31. 12. 2010 pozbyl účinnosti zákon o správě daní a ode dne 1. 1. 2011 nabyl účinnosti daňový řád. Podle jeho ust. § 264 odst. 5 se běh a délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti

tohoto zákona, posuzuje ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůty pro placení daně. Okamžik počátku běhu této lhůty k určení podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. V daném případě, jak žalovaný uvedl, započala lhůta běžet podle zákona o správě daní a ke dni 1. 1. 2011 neskončila. Podle ust. § 160 odst. 1 daňového řádu nedoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let. Podle odst. 5 dané právní úpravy lhůta pro placení daně končí nejpozději uplynutím 20 let od jejího počátku. Z daných ustanovení žalovaný dovodil, že právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek není ani podle daňového řádu promlčeno, jakož není promlčeno ani právo správce daně na penále vzniklé z důvodu prodlení s placením splatné dani, jehož výše byla žalobci sdělena předmětným platebním výměrem. S ohledem na uvedené pak žalovaný uzavřel, že nová promlčecí lhůta pro vybrání daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 začala běžet po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl žalobce o posečkání daně zpraven, tedy od 1. 1. 2010 a uplyne dnem 31. 12. 2015. Správce daně tedy žalobci sdělil předpis za prodlení úhrady předmětné daně ve lhůtě pro placení daně.

K žalobcem namítanému usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, čj. 5 Afs 35/2009-265, pak žalovaný uvedl, že daným rozhodnutím se rozšířený senát soudu vyjádřil k počátku běhu lhůty pro sdělení penále, nikoliv k možnosti přerušení lhůty podle ust. § 70 odst. 2 zákona o správě daní.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce ve svém odvolání ze dne 11. 5. 2009 žádal o odložení vykonatelnosti napadených platebních výměrů, v žádosti však nespécifikoval, že se jedná o žádost ve smyslu ust. § 73 odst. 9 zákona o správě daní. Bylo tedy na správci daně, jak tuto žádost posoudí. Dále uvedl, že ust. § 73 odst. 9 uvedené právní úpravy nehovoří o odložení vykonatelnosti rozhodnutí, ale o odložení přímo výkonu rozhodnutí. Tyto dva termíny je přitom třeba zásadně odlišovat. Vykonatelnost rozhodnutí je určitou vlastností rozhodnutí, kdy je dána možnost domáhat se splněním povinností, které byly stanoveny předmětným rozhodnutím, i proti vůli příjemce tohoto rozhodnutí. V daňovém řízení je tak činěno prostřednictvím daňové exekuce. Oproti tomu výkon rozhodnutí je již přímo samostatným řízením, jehož prostřednictvím se správce daně proti vůli daňového subjektu domáhá splnění povinností, která byla stanovena vykonatelným rozhodnutím. Výkonem rozhodnutí je tak myšleno provedení daňové exekuce. Ust. § 73 odst. 9 tak hovoří o odložení daňové exekuce, nikoliv o odložení vykonatelnosti rozhodnutí, které pak může být exekučním titulem. Ze znění žádosti žalobce dle žalovaného vyplývá, že nežádal o odložení daňové exekuce. Žádná daňová exekuce ani nebyla správcem daně zahájena, tudíž i v případě, že by žalobce žádal o odklad daňové exekuce, nebylo by možno této žádosti vyhovět. Žalovaný zdůraznil, že správce daně nemohl usoudit, že se jedná o žádost o odklad výkonu rozhodnutí ve smyslu ust. § 73 odst. 9 zákona o správě daní. Oproti tomu tuto skutečnost posoudil jako žádost o posečkání, byť nebylo výslovně uvedeno, že je žádáno o posečkání úhrady daně. Správce daně však posuzuje podání dle obsahu ve smyslu ust. § 21 odst. 6 zákona o správě daní, a to i v případě, že je nesprávně označeno. Žádost o posečkání úhrady daně tak vůbec nemusí obsahovat termín posečkání. K žalobní námitce týkající se nepřiměřeného způsobu zajištění daně žalovaný uvedl, že žalobce považoval za nepřiměřené zřízení zástavního práva pouze ve vztahu ke

svému obchodnímu podílu, nikoliv ke zbývajcímu nemovitému či movitému majetku. Z toho důvodu také žalovaný neposuzoval přiměřenost zajištění vůči veškerému majetku, neboť to žalobce nerozporoval. Nepřiměřenost navíc žalobce nespatořoval v poměru výše nedoplatku k hodnotě obchodního podílu, ale vůči možné škodě spočívající v neuskutečnění investiční akce. Ani v odvolacím řízení ani v žalobě však žalobce tvrzení o nepřiměřenosti ničím nedoložil. Žalovaný zdůraznil, že vzhledem k výši nedoplatku se mu rozsah zajištění daně jeví jako přiměřený. S tímto názorem žalobce nesouhlasil, bylo tedy na něm, aby prokázal, že je rozsah zajištění nepřiměřený. K podpoře svých tvrzení o nepřiměřenosti zajištění daně však žalobce nepředložil žádné důkazy.

V písemné replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žádné ustanovení zákona o správě daní neukládá daňovému subjektu povinnost odůvodňovat své podání odkazem na konkrétní ustanovení zákona. Žalovaný se přitom snaží přesouvat své povinnosti na daňový subjekt. Uvedl, že smyslem ust. § 21 odst. 6 zákona o správě daní je, aby správce daně posuzoval podání podle obsahu, nikoliv formálního označení podání. Uvedl, že z jeho podání nebylo v žádném případě možno dovodit, že by žádal o posečkání daně. Žalovaný si tedy obsah podání buď domyslel nebo se úmyslně snažil maskovat svá pochybení. Podotkl, že posouzení žádosti podle obsahu není možné zaměňovat s volnou úvahou správce daně, která by znamenala libovůli při jeho postupu. Odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu, rozsudek ze dne 14. 10. 2005, čj. 7 Afs 71/2005-74. Konstatoval, že správce daně nežádal o posečkání daně, ale toliko o odklad vykonatelnosti ve smyslu ust. § 73 odst. 9 zákona o správě daní. Žalobce totiž nemohl vědět, zda proti němu je či není zahájen výkon rozhodnutí, a proto z důvodu procesní opatrnosti žádal o odklad vykonatelnosti. Jeho žádost tak směřovala na odložení výkonu rozhodnutí dle ust. § 73 odst. 9 dané právní úpravy. Upozornil, že pokud si správce daně nebyl jistý, což žalobce žádá, měl trvat na odstranění vad podání.

Žalovaný následně k replice žalobce odůvodnil svoje právní závěry obdobnou argumentací jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí a následně i ve vyjádření k žalobě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami usoudil následovně.

Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že správce daně doměřil žalobci dne 29. 4. 2009 na základě výsledků daňové kontroly daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 ve výši 5 522 848 Kč. Proti danému rozhodnutí se žalobce odvolal a současně žádal, aby „odvolací orgán odložil vykonatelnost napadených rozhodnutí od okamžiku pravomocného rozhodnutí soudu ve věci“. Na základě této žádosti správce daně posečkání daně dne 24. 6. 2009 povolil do pravomocného rozhodnutí Krajského soudu v Hradci ve věci žaloby 31 Ca 19/2009. Dále ze správního řízení vyplynulo, že dodatečně vyměřená daň z příjmů fyzických osob za předmětné zdaňovací období nebyla uhrazena řádně a včas a správce daně tudíž vydal dne 2. 4. 2013 platební výměr na daňové penále, jímž žalobci sdělil předpis ve výši 6 010 007 Kč. Z předmětného rozhodnutí vyplývá, že

bylo vypočteno od původního data splatnosti, tedy od 31. 3. 2005 do vystavení platebního výměru na daňové penále, tedy do data 2. 4. 2013. Při výpočtu byly přitom zohledněny všechny úhrady daňového nedoplatku. Správce daně i žalovaný tak měli za to, že výpočet byl proveden v souladu se zákonem o správě daní a daňovým řádem, neboť lhůta pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek započala běžet podle zákona o správě daní a ke dni 1. 1. 2011 a dle ust. § 160 odst. 1 daňového řádu činila 6 let. Správce daně i žalovaný vyslovili přesvědčení, že právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek není podle daňového řádu promlčeno, jakož není promlčeno ani právo správce daně na penále vzniklé z důvodu prodlení s placením splatné daně. Byli tedy názoru, že lhůta pro vybrání daní uplyne dne 31. 12. 2015. Dané datum přitom odvozovali od skutečnosti, že běh promlčecí lhůty, jejíž počátek je datován dnem 1. 1. 2006, byl přerušen úkonem ve formě rozhodnutí o posečkání daně z příjmů vydaným v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 zákona o správě daní a doručeným žalobci k datu 8. 7. 2009. Promlčecí lhůta tak počala znovu běžet od 1. 1. 2010.

S názorem žalovaného se žalobce neztotožnil a namítal, že rozhodnutí o posečkání daně nebylo způsobilé běh promlčecí lhůty přerušit, neboť se jedná o rozhodnutí nulitní.

Předně krajský soud konstatuje, že k otázce přerušení běhu promlčecí lhůty ve vztahu k rozhodnutí o posečkání daně se již vyjádřil ve svých předcházejících rozhodnutích, např. rozsudku ze dne 24. 5. 2012, čj. 31 Af 107/2011-31, v němž se přiklonil k jednoznačnému závěru, že rozhodnutí o povolení splátek je nutno považovat za úkon přerušující běh promlčecí lhůty ve smyslu ust. § 70 odst. 2 zákona o správě daní. Krajský soud přitom při vyslovení tohoto závěru vycházel ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 15. 4. 2011, čj. 2 Afs 82/2010-56, z něhož dovodil, že „Rozhodnutí správce daně o posečkání daně nebo o jejím zaplacení ve splátkách jsou úkony, jimiž správce daně zajišťuje její vybrání, když uzná, že tu jsou důvody, bránící řádnému vybrání v termínu původní splatnosti a rovněž uzná, že zatím není třeba přikročit k výkonu rozhodnutí. Jedná se o úkony prováděné správcem daně v zájmu řádného vybrání daně ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o správě daní a tyto úkony jsou také fakticky schopny tento cíl zajistit.....Povolení posečkání daně či splátek není vázáno žádnými pravidly, na jakou dobu má být povoleno a jak mají být splátky rozloženy. Není tak vyloučeno, aby takovým úkonem sice došlo k přerušení promlčecí lhůty, ovšem současně byly splátky rozloženy na dobu delší než nově založená lhůta. Toto ustanovení tomu má zabránit, byť pouze brání tomu, aby správce daně fakticky, byť částečně, možnost vybrání daně neoslabil.“

Žalobce nad rámec uvedeného uplatňuje ve své žalobě jednoznačné stanovisko, že v projednávané věci nemohlo k přerušení promlčecí lhůty dojít z toho důvodu, že vydané rozhodnutí o posečkání daně nebylo způsobilé běh promlčecí lhůty přerušit, když se jednalo o rozhodnutí nulitní. Svůj názor opírá o tvrzení, že o posečkání daně nežádal a pokud správce vydal rozhodnutí, učinil tak z vlastního podnětu, což žalobce s odkazem odbornou literaturu považoval za nezákonný postup. S tímto názorem se krajský soud neztotožnil, a proto musel označit žalobu za nedůvodnou.

Ze správního spisu prokazatelně vyplynulo, že žalobce podal u správce daně dne 12. 5. 2009 odvolání proti vydaným platebním výměrům na daň z příjmů, v jehož závěru žádal, „aby odvolací orgán odložil vykonatelnost napadených rozhodnutí do okamžiku pravomocného rozhodnutí soudu ve věci“. Bylo tak zřejmé, že se žalobce domáhal určité úlevy při placení daně do doby rozhodnutí soudu, nicméně svůj požadavek nepřesně identifikoval, když nevycházel z právních institutů, které mu nabízel příslušný procesní právní předpis. Správce daně tak žádost žalobce s ohledem na ust. § 21 odst. 6 zákona o správě daní posoudil dle jejího obsahu jako žádost o posečkání daně, kterou upravuje ust. § 60 zmiňované právní úpravy a v intencích tohoto ustanovení následně rozhodl. Krajský soud při posouzení žádosti žalobce vycházel z faktu, že pokud žalobce žádal odklad vykonatelnosti platebních výměrů, měl tak na mysli postup, který by odložil následně hrozící výkon rozhodnutí. Splnění takového požadavku umožňoval zákon o správě daní třemi způsoby – a to prominutím daně, povolením splátek a posečkáním daně s její úhradou. Je nepochybné, že žádost žalobce nelze vyložit jako žádost o prominutí daně, nelze ji považovat ani za žádost o úhradu daně ve splátkách. Krajský soud se obdobně jako správce daně i žalovaný přiklonil k názoru, že žalobce de facto žádal o posečkání daně, neboť realizace tohoto institutu má za následek, že výkon rozhodnutí není možno provést po dobu posečkání daně s její úhradou. V návaznosti na tento závěr pak konstatuje, že správce daně ani žalovaný nepochybili, když žalobci na základě jeho žádosti povolili posečkání s úhradou daně, což v konečném důsledku mělo za následek přerušení promlčecí lhůty pro vymáhání a vybrání daňového nedoplatku. Rozhodnutí o vyměření daňového penále tak bylo vydáno v souladu se zákonem o správě daní a následně i daňovým řádem.

Na základě těchto skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 daňového řádu zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplynulo, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 21. 1. 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu